

Šestnajstega aprila šlapa
se privlekel je v gestapo,
hlapec on je zdaj fašistov,
vođnik belih je gardistov.

Je organiziral domačine,
še dva brata iz družine,
možje, fantje — naši Kranjci
zdaj z njim' so moški švabobranci.

Ustrelil drugi dan mi očeta
ta zverina je prokleta,
se počutil je vesel,
ko dom spravil je v pepel.

Kje si mati moja ti?
Srce te videti želi.
Na Bavarsko te preselili,
tako družino razkropili.

Za svobodo tu trpiš,
z nami vred se tu boriš,
s tabo Julka, Lojzka, Tinka,
imaš pri seb' tud' Luka sinka.

Le vesela bodi mati,
saj svoboda je pred vrati,
dala hčerko si, sinove,
fašizmu kopljejo grobove.

Osem tvojih nas je zbranih,
vsi za Tita v partizanih,
da fašizem odgnal' bi krvolok,
dala osem si otrok.

Očeta pa vzel je meč,
ga videli ne bomo več,
mati, vrni se nazaj
v preljubi svoj domači kraj.

Saj skor' se bomo skupaj zbrali,
eden družga spraševali,
kje si bil skoz to trpljenje,
da golo odnesel si življenje.

Vojna kmalu bo minila,
ne traja dolgo huda sila,
zavezniki, mi Slovani,
pod enim geslom bomo zbrani.

Švaba padel bo v prepad,
navili ga od spred', od zad',
bo srečen ves slovenski rod,
po zlat' prelepi tej svobod'.

V boj pojdemo zdaj vsi, vse,
fašizem naj prepad požre,
plevela naj ne ima pšenica,
naj vlada narod, z njim pravica.

Lojze Hafner-Živko

Moj mitraljez

Kako negiben si in mrk
tu v zasedi,
ko čakamo ob cesti beli,
ves z vejami zastrt.
Saj le si stroj,
brez mene nič
in vendar sem te gledal, ne enkrat,
kako oživiš.
Ko zarjoveš, zabučiš,
kot da povelja nam deliš,
vsi ubogamo tvoj trdi glas,
ti vodi, goni v borbo nas.
Iz cevi bruhaš ogenj, smrt,

izbiraš žrtve iz sovražnih vrst.
Saj nisi ti, sem jaz — mi vsi,
ni svinec, kar iz gobca ti hrumi,
le naše maščevanje, gnev, ki tu mori.
Môri, smej se in vihraj!
Za rafalom žanje naj rafal.
Kako ti lep je glas:
ta-ra-ta-ta-ta-ta...
Kako se krohotaš
in ves si živ — srce imaš!

Končan je boj...
Mi v rokah spet si ves hladan,
le mrtvo jeklo — stroj.

Boris Globočnik-Damjan